

Den 31. April kom Professoren til Santa Cruz de la Sierra, hvor han var ventet og blev hjærteligt modtagen. Her gjorde han et længere Ophold for grundigt at studere Dyreverdenen. Her maatte han ogsaa købe Heste og Muldyr, da der paa den videre Rejse ingen kunde faas til Leje. Herfra sendtes ogsaa den ene Spillemand tilbage, da Rejsens Vanskeligheder gjorde ham bange. Den anden beholdt Behn, skønt han var meget medtaget af Feber.

Den 27. Maj foregik Afrejsen, og til Tegn paa, hvor kærkomment Professorens Besøg havde været, ledsagede 20—30 Ryttere ham et langt Stykke Vej. Først gjaldt det om at overskride Mamorés øvre Løb i Sletteland; men derefter skulde der rejses gennem en 200 km. bred Skov, der var ganske ubeboet, fordi den i Regntiden stod helt under Vand.

Tidligere havde det været meget velkomment, naar de rejsende havde stødt paa en Indianerbolig. Fødemidler kunde Indianerne ikke yde, men de var paa alle andre Maader tjenstvillige, godmodige og ærlige, saa langt som der taltes spansk; men da han havde overskredet Brasiliens Grænse, blev

Forholdet anderledes. Hvor der taltes portugisisk, viste Indianerne sig yderst fjendtlige, og der maatte vises den største Agtpaagivenhed for at undgaa deres Overfald. Dette vanskeliggjorde Rejsen. Der maatte endog undlades at tænde Baal om Natten for ikke at paadrage sig deres Opmærksomhed. Vaabnene maatte stedse holdes i Beredskab, og alle holde sig samlede.

Saaledes naaedes Matto grosso eller Villa Bella, men ogsaa paa den anden Side af denne By var Rejsen farlig, og de Portugisere, som blev truffene, var vel høflige, men meget lidet venskabelige.

Efter Matto grosso maatte videre Tilløbene til La Plata Janon, Paraguay, der løb som en stor Strøm igennem Skov og tilsidst Cujaba overskrides. Ved den sidste ligger Byen Cujaba, hvortil Professorens kom den 17. Juli. Her traf han 2 tyske Lærde, den ene Helmreicher v. Braunsfeld fra Salzburg som Mineralog sendt ud af den østerrigske Regering, og en Dr. Müller fra Neu-Brandenburg, der havde sluttet sig til ham.

Mindre Meddelelser.

Kamerun er ifølge Prof. Vanhöffen opkaldt efter en bestemt Art Krabber, Calianassa, der forekommer i saa stor Mængde ved Flodmundingen, at Portugiserne ved deres Forskninger paa Afrikas Vestkyst i det 15. Aarh. kaldte den forreste Spids ved Flodudløbet for Cabo dos Camaraos eller Krabbe-Kap. Englænderne lavede Navnet paa deres Søkort til Cape Cameroons, og paa denne Maade fik Flodmundingen, den nærliggende Kyst og senere hele Landet Navnet Kamerun.

En fast videnskabelig Station i Sydpolarlandene blev af Prof. Otto Nordenskjöld foreslaaet i et Foredrag, han holdt i det Svenske Selskab for Antropologi og Geografi i Stockholm. I Havet, der beskyller Østkysten af Vest-Antarktis, er der et særdeles rigt Plante- og Dyreliv, hvilket blev bekendt ved de af den svenske Sydpolarekspedition gjorte Samlinger, der imidlertid gik tabt ved Skibet »Antarctic» Undergang. Ogsaa i geologisk og klimatologisk Henseende vilde en saadan Station have Betydning, og Professoren retter en Opfordring til Sverrig om at oprette den, samtidig med at han gør opmærksom paa, at England burde beslutte sig til at indrette en lignende fast Station i det britiske Forskningsdistrikt Syd for Ross-Havet. Disse to Stationer kunde da foretage korresponderende Observationer bl. a. ogsaa af Jordmagnetisme og Jordskælv.

Den 10. internationale geografiske Kongres i Rom, der var ansat til 15.—22. Oktober d. A., men blev udsat paa Grund

af Koleraen, er nu i Følge hertil indgaaet Meddelelse foreslaaet afholdt i Marts el. April 1912,

Geograferne og Tripolis. Herom skriver Sir Clements Markham i Geogr. Journal. Tripolis og Cyrenaica er Egne, der altid har haft stor Interesse for Geograferne. Erathosthenes, Grundlæggeren af den geografiske Videnskab, stammede fra Cyrene. I moderne Tider har Tripolis været Startpunktet for Forskere fra Clappertons til Barths Dage. Kysten af Tripolis og Cyrenaica blev undersøgt af Admiral Smyth og Beechey fra Tripolis til Derna, den ene foretog Undersøgelser fra sit Skib, »Adventure», den anden rejste langs Land, Dersom Italien skal overtage Tripolitaniens, har det et stort Arbejde at gøre her. Landet var en Gang en af det romerske Riges mest blomstrende Provinser, nu er det praktisk talt en Ørken. Her er et stort Arbejdsfelt for Geograferne.

Befolkningen paa Ceylon. Efter den foreløbige Opførelse af Folketællingen den 1. April 1911.

Singhalesere	2,714,880.
Tamiler	1,060,432.
Vedhaer	266,876.
Evropæere	8,535.
Andre	58,727.

Ceylon ialt 4,109,450; 63 paa 1 q km.

Deraf mandlige Individuer 2,178,319, kvindelige 1,931,151. Tiltagelse siden 1901: 513,300 = 14,3 % (Pett. Mitt. Novbr. 1911.)